Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 13. júla 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Predaj spotrebného tovaru a záruka na spotrebný tovar – Smernica 1999/44/ES – Článok 5 ods. 1 – Lehota zodpovednosti predávajúceho – Premlčacia lehota – Článok 7 ods. 1 druhý pododsek – Použitý tovar – Zmluvné obmedzenie zodpovednosti predávajúceho“

Vo veci C-133/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour d'appel de Mons (Odvolací súd Mons, Belgicko) z 22. februára 2016 a doručený Súdnemu dvoru 4. marca 2016, ktorý súvisí s konaním:

Christian Ferenschild

proti

JPC Motor SA,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia M. Berger (spravodajkyňa), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Ch. Ferenschild, v zastúpení: P.-E. Partsch, avocat,

– belgická vláda, v zastúpení: J. Van Holm, J.-C. Halleux a M. Jacobs, splnomocnení zástupcovia,

– rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

– Európska komisia, pôvodne v zastúpení: G. Goddin a D. Roussanov, splnomocnení zástupcovia, neskôr G. Goddin a C. Valero, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. apríla 2017,

* Jazyk konania: francúzština.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 ods. 1 a článku 7 ods. 1 druhého pododseku smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, 1999, s. 12; Mim. vyd. 15/004, s. 223).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Christianom Ferenschildom a spoločnosťou JPC Motor SA najmä vo veci návrhu na náhradu škody vzniknutej z dôvodu, že v prípade motorového vozidla, ktoré tento pán kúpil od tejto spoločnosti, došlo k nesúladu so zmluvou.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa odôvodnenia 7 smernice 1999/44:

„keďže tovar musí predovšetkým zodpovedať zmluvnej špecifikácii; keďže zásada súladu so zmluvou sa môže považovať za spoločnú pre rôzne národné právne zvyklosti; keďže v určitých národných právnych zvyklostiach môže byť nemožné, aby sa pri zabezpečovaní minimálnej úrovne ochrany spotrebiteľa spoliehalo iba na túto zásadu; keďže podľa takýchto právnych zvyklostí a hlavne dodatočných národných ustanovení môže byť prospešné, aby sa zabezpečila ochrana spotrebiteľa v prípadoch, keď si zmluvné strany nedohodli konkrétne zmluvné podmienky, alebo keď si zmluvné strany dohodli zmluvné podmienky alebo dohody týkajúce sa priamo alebo nepriamo práv spotrebiteľa alebo obmedzujúce jeho práva a ktoré nie sú pre spotrebiteľa záväzné v rozsahu práv vyplývajúcich z tejto smernice“.

4 V odôvodnení 16 tejto smernice sa uvádza:

„keďže špecifický charakter použitého tovaru spôsobuje, že je všeobecne nemožné ho nahradiť; keďže nie je všeobecne možné uplatniť právo spotrebiteľa na náhradu tohto tovaru; keďže členské štáty môžu umožniť, aby zmluvné strany dohodli pre takýto tovar kratšiu lehotu zodpovednosti“.

5 V odôvodnení 17 uvedenej smernice sa stanovuje:

„keďže je vhodné včas obmedziť lehotu, počas ktorej je predávajúci zodpovedný za každý nesúlad, ktorý existuje v čase dodania tovaru; keďže členské štáty môžu tiež ustanoviť obmedzenie lehoty, počas ktorej si spotrebitelia môžu uplatniť svoje práva za predpokladu, že takáto lehota neuplynie do dvoch rokov od času dodania; keďže ak podľa vnútroštátnych právnych predpisov čas, odkedy sa obmedzená lehota začína, nie je časom dodania tovaru, celkové trvanie obmedzeného obdobia ustanoveného národným právom nesmie byť kratšie ako dva roky od času dodania“.

6 V odôvodnení 24 smernice 1999/44 sa spresňuje:

„keďže členské štáty by mali mať možnosť, v oblasti, ktorej sa týka táto smernica, prijať alebo ponechať v platnosti prísnejšie ustanovenia, aby sa zabezpečila dokonca vyššia úroveň ochrany spotrebiteľa“.

7 V článku 1 ods. 1 tejto smernice s názvom „Pôsobnosť a definície“ sa stanovuje:

„Cieľom tejto smernice je aproximácia zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar s cieľom zabezpečiť jednotnú minimálnu úroveň ochrany spotrebiteľa v rámci vnútorného trhu.“

8 V článku 3 ods. 1 a 2 tejto smernice s názvom „Práva spotrebiteľa“ sa stanovuje:

„1. Predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru.

2. V prípade nesúladu má spotrebiteľ právo, aby sa podľa odseku 3 tovar bezplatne uviedol do súladu tak, že sa opraví alebo nahradí, alebo sa primerane zníži cena, alebo v súlade s odsekmi 5 a 6 sa zruší zmluva týkajúca sa takéhoto tovaru.“

9 V článku 5 ods. 1 tej istej smernice s názvom „Lehoty“ sa stanovuje:

„Predávajúci zodpovedá podľa článku 3 v prípade, keď sa nesúlad prejaví do dvoch rokov od dodania tovaru. Ak podľa vnútroštátnych právnych predpisov práva ustanovené v článku 3 ods. 2 podliehajú premlčacej lehote, táto lehota nemôže byť kratšia ako dva roky odo dňa dodania tovaru.“

10 V článku 7 ods. 1 smernice 1999/44 s názvom „Záväznosť“ sa stanovuje:

„Všetky zmluvné podmienky alebo dohody uzavreté s predávajúcim predtým, ako bol predávajúci na nesúlad upozornený, ktoré priamo alebo nepriamo rušia platnosť alebo obmedzujú práva spotrebiteľa vyplývajúce z tejto smernice, nebudú podľa národného práva pre spotrebiteľa záväzné.

Členské štáty môžu ustanoviť, aby v prípade použitého tovaru predávajúci a spotrebiteľ odsúhlasili zmluvné podmienky alebo dohody s kratšou lehotou zodpovednosti predávajúceho, ako je ustanovené v článku 5 ods. 1 Takáto lehota nesmie byť kratšia ako jeden rok.“

11 Podľa článku 8 tejto smernice s názvom „Národné právo a minimálna ochrana“:

„1. Práva vyplývajúce z tejto smernice sa uplatnia bez dopadu na iné práva, ktorých sa môže spotrebiteľ dovolávať podľa národných predpisov platných pre zmluvnú a mimozmluvnú zodpovednosť.

2. Aby sa zabezpečila vyššia úroveň ochrany spotrebiteľa môžu členské štáty prijať alebo ponechať v účinnosti prísnejšie ustanovenia kompatibilné so zmluvou v oblasti, ktorej sa týka táto smernica.“

Belgické právo

12 V belgickom práve bola smernica 1999/44 prebratá do code civil (Občiansky zákonník) prostredníctvom loi du 1er septembre 2004 relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation (zákon z 1. septembra 2004 o ochrane spotrebiteľov pri predaji spotrebného tovaru) (*Moniteur belge* z 21. septembra 2004, s. 68384), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005.

13 Článok 1649c Občianskeho zákonníka stanovuje:

„1. Predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad so zmluvou v čase dodania tovaru a v prípade, keď sa nesúlad prejaví do dvoch rokov od dodania tovaru.

…

Odchylne od prvého pododseku môžu v prípade použitého tovaru predávajúci a spotrebiteľ odsúhlasiť kratšiu lehotu ako dva roky, ktorá však nesmie byť kratšia ako jeden rok.

…

3. Právo spotrebiteľa uplatniť si nárok zo zodpovednosti sa premlčí uplynutím jedného roka odo dňa, kedy spotrebiteľ zistil nesúlad so zmluvou, nie však skôr, ako uplynie lehota dva roky stanovená v [odseku 1].

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Dňa 21. septembra 2010 pán Ferenschild, holandský štátny občan, ktorý je rezidentom v Belgicku, kúpil od spoločnosti JPC Motor ojazdené motorové vozidlo za cenu 14 000 eur.

15 Direction pour l’immatriculation des véhicules (Riaditeľstvo pre registráciu vozidiel, Belgicko) zamietlo 22. septembra 2010 registráciu tohto vozidla, keďže toto vozidlo bolo v Schengenskom informačnom systéme nahlásené ako odcudzené. Takto bol konštatovaný nesúlad uvedeného vozidla so zmluvou.

16 Poistiteľ, s ktorým pán Ferenschild uzavrel poistenie právnej ochrany, oznámil 7. októbra 2010 tento nesúlad spoločnosti JPC Motor. Tento poistiteľ poukázal na zodpovednosť predajcu z dôvodu, že predmetné vozidlo malo skrytú funkčnú vadu, pričom predajcu vyzval, aby toto vozidlo prevzal späť, ako aj vrátil kúpnu cenu, okrem prípadných nákladov alebo strát, ktoré vznikli medzi dátumom predaja a budúcim dátumom zrušenia tohto predaja.

17 V nadväznosti na opatrenia, ktoré prijala JPC Motor, vysvitlo, že v skutočnosti boli ukradnuté doklady k vozidlu, a nie samotné vozidlo, aby sa „zlegalizoval“ nezákonný pôvod podobného automobilu v Taliansku. Dňa 7. januára 2011 tak mohlo byť vozidlo, ktoré kúpil pán Ferenschild, riadne zaregistrované Riaditeľstvom pre registráciu vozidiel.

18 Dňa 21. októbra 2011 vyzval právny zástupca pána Ferenschilda spoločnosť JPC Motor, aby jeho klientovi nahradila škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu, že v prípade predmetného vozidla došlo k nesúladu so zmluvou.

19 Keďže JPC Motor spochybnila návrh na náhradu škody tým, že poukázala na oneskorené podanie tohto návrhu, pán Ferenschild podal 12. marca 2012 žalobu proti tejto spoločnosti na Tribunal de commerce de Mons (Obchodný súd Mons, Belgicko), aby tak získal náhradu škody vzniknutej z dôvodu nesúladu predmetného vozidla so zmluvou. Požadoval náhradu nákladov spojených s prenájmom náhradného vozidla a administratívnych nákladov, ako aj zníženie ceny z dôvodu príliš vysokej ceny kúpeného vozidla, navýšených o kompenzačné a zákonné úroky od 7. októbra 2010.

20 Rozsudkom z 9. januára 2014 Tribunal de commerce de Mons (Obchodný súd Mons) zamietol návrh pána Ferenschilda.

21 Dňa 3. apríla 2014 podal pán Ferenschild odvolanie proti tomuto rozsudku na Cour d’appel de Mons (Odvolací súd Mons, Belgicko).

22 Dňa 8. júna 2015 Cour d’appel de Mons (Odvolací súd Mons) rozhodol, že v prípade predaného vozidla došlo k nesúladu so zmluvou v zmysle článku 1649a a nasl. Občianskeho zákonníka, ale že tento nesúlad sa odstránil zaregistrovaním tohto vozidla. Nariadil však opätovné otvorenie ústnej časti konania *ex offo*, aby sa účastníkom konania umožnilo vyjadriť sa najmä k otázke premlčania nároku.

23 Pokiaľ ide o premlčanie nároku, o ktorý ide vo veci samej, vnútroštátny súd po prvé uvádza, že treba rozlišovať medzi „záručnou lehotou“ a „premlčacou lehotou“.

24 V tejto súvislosti na jednej strane spresňuje, že záručná lehota upravená v článku 1649c ods. 1 Občianskeho zákonníka je v dĺžke dvoch rokov od dodania tovaru. Podľa tretieho pododseku uvedeného ustanovenia môže byť táto lehota skrátená v prípade použitého tovaru na základe spoločnej dohody strán kúpnej zmluvy na dobu najmenej jedného roka. V prejednávanom prípade účastníci konania vo veci samej využili túto možnosť skrátenia záručnej lehoty na jeden rok.

25 Na druhej strane premlčacia lehota upravená v článku 1649c Občianskeho zákonníka je v dĺžke jedného roka odo dňa, kedy spotrebiteľ zistil nesúlad so zmluvou, pričom táto lehota nemôže uplynúť skôr, ako uplynie lehota dvoch rokov stanovená v odseku 1 tohto článku.

26 Vnútroštátny súd po druhé konštatuje, že v prejednávanom prípade bola žaloba podaná 12. marca 2012, teda viac ako rok po dodaní predmetného tovaru, ku ktorému došlo 21. septembra 2010, a zistení nesúladu tohto vozidla so zmluvou, ku ktorému došlo 22. septembra 2010.

27 V tomto kontexte vzniká otázka výkladu článku 1649c ods. 3 Občianskeho zákonníka týkajúca sa premlčacej lehoty v takej situácii, akou je situácia vo veci samej, keď bola záručná lehota na základe spoločnej dohody skrátená na jeden rok. Tento súd sa zamýšľa konkrétne nad tým, či má byť v takej situácii premlčacia lehota v dĺžke jedného roka, uvedená v tomto ustanovení, predlžená až do uplynutia záručnej lehoty v dĺžke dva roky, upravenej v odseku 1 tohto článku.

28 V tejto súvislosti JPC Motor najmä tvrdí, že vzhľadom na *ratio legis* článku 1649c ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorého cieľom je zabrániť tomu, aby bol nárok spotrebiteľa premlčaný ešte pred uplynutím záručnej lehoty, nie je odôvodnené predlženie premlčacej lehoty až do uplynutia lehoty v dĺžke dvoch rokov, ak bola záručná lehota platne skrátená na jeden rok. V takej situácii by sa malo toto ustanovenie vykladať v tom zmysle, že premlčacia lehota na podanie žaloby, ktorú je oprávnený podať spotrebiteľ, môže uplynúť pred koncom lehoty dvoch rokov od dodania použitého tovaru.

29 Pán Ferenschild najmä tvrdí, že smernica 1999/44, a konkrétnejšie jej článok 5 ods. 1 ako aj článok 7 ods. 1 druhý pododsek, neumožňuje členským štátom stanoviť na uplatnenie nároku spotrebiteľa, pokiaľ ide o predaj použitého tovaru, premlčaciu lehotu kratšiu ako dva roky od dodania tovaru.

30 Podľa vnútroštátneho súdu, keďže článok 1649c ods. 3 Občianskeho zákonníka sa môže vykladať v tom zmysle, že premlčacia lehota na uplatnenie nároku spotrebiteľa uplynie pred koncom lehoty dvoch rokov od dodania použitého tovaru, vzniká otázka týkajúca sa zlučiteľnosti ustanovení belgického práva so smernicou 1999/44, a najmä s jej článkom 5 ods. 1, ako aj článkom 7 ods. 1 druhým pododsekom.

31 Za týchto podmienok Cour d’appel de Mons (Odvolací súd Mons) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa ustanovenia [článku 5 ods. 1] v spojení s ustanoveniami [článku 7 ods. 1 druhého pododseku] smernice [1999/44] vykladať v tom zmysle, že bránia ustanoveniu vnútroštátneho práva vykladanému v tom zmysle, že v prípade použitého tovaru umožňuje, aby, ak sa predávajúci a spotrebiteľ dohodli na kratšej záručnej lehote ako dva roky, premlčacia lehota na uplatnenie nároku zo strany spotrebiteľa uplynula pred koncom lehoty dvoch rokov od dodania tovaru vyznačujúceho sa nesúladom so zmluvou?“

O prejudiciálnej otázke

32 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 ods. 1 a článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 1999/44 vykladať v tom zmysle, že bránia právnemu predpisu členského štátu, ktorý umožňuje, aby bola premlčacia lehota na uplatnenie nároku spotrebiteľa kratšia ako dva roky odo dňa dodania tovaru, ak uvedený členský štát využil možnosť uvedenú v druhom z týchto ustanovení tejto smernice a predávajúci a kupujúci sa v prípade predmetného použitého tovaru dohodli na lehote zodpovednosti predávajúceho kratšej ako dva roky, a to jeden rok.

33 Na účely užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu treba v prvom rade pripomenúť, že v článku 5 ods. 1 smernice 1999/44 s názvom „Lehoty“ sa stanovuje, že treba rozlišovať medzi dvoma druhmi lehôt, z ktorých každá má odlišný cieľ.

34 Ide na jednej strane o lehotu upravenú v článku 5 ods. 1 prvej vete tejto smernice, teda o lehotu zodpovednosti predávajúceho, ktorá odkazuje na obdobie, počas ktorého má zistenie nesúladu predmetného tovaru za následok vznik zodpovednosti predávajúceho stanovenej v článku 3 uvedenej smernice, a tým práv, ktoré tento posledný uvedený článok stanovuje v prospech spotrebiteľa. Táto lehota zodpovednosti predávajúceho je v zásade v dĺžke dvoch rokov od dodania tovaru.

35 Na druhej strane je lehota, na ktorú sa odvoláva článok 5 ods. 1 druhá veta uvedenej smernice, premlčacou lehotou, ktorá zodpovedá obdobiu, počas ktorého môže spotrebiteľ voči predávajúcemu účinne uplatňovať práva, ktoré mu vznikli počas lehoty zodpovednosti predávajúceho.

36 V druhom rade, ako to konštatoval generálny advokát v bode 52 svojich návrhov, zatiaľ čo článok 5 ods. 1 smernice 1999/44 vyžaduje zavedenie lehoty zodpovednosti predávajúceho, ktorá je v zásade v dĺžke minimálne dvoch rokov od dodania tovaru, ponecháva na vnútroštátne právne úpravy, aby rozhodli o zavedení premlčacej lehoty na uplatnenie nároku spotrebiteľa.

37 Zo znenia článku 5 ods. 1 druhej vety tejto smernice v spojení s jej odôvodnením 17 však vyplýva, že ak bola premlčacia lehota zavedená do vnútroštátneho práva, táto lehota nemôže uplynúť počas dvoch rokov nasledujúcich po dodaní dotknutého tovaru, a to aj keď podľa tohto vnútroštátneho práva uvedená lehota nezačne plynúť ku dňu dodania uvedeného tovaru.

38 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že na účely zabezpečenia jednotnej minimálnej ochrany spotrebiteľov v rámci vnútorného trhu smernica 1999/44, najmä v súlade so svojím článkom 1 ods. 1 a na základe svojho článku 5 ods. 1, zaviedla dve odlišné lehoty, a to lehotu zodpovednosti predávajúceho a premlčaciu lehotu. Každá z týchto dvoch lehôt má v zásade minimálnu kogentnú dĺžku dva roky od dodania predmetného tovaru.

39 Záväzný charakter tejto minimálnej doby trvania potvrdzuje znenie článku 7 ods. 1 prvého pododseku tejto smernice v spojení s jej odôvodnením 7, keďže podľa tohto ustanovenia sa strany v zásade nemôžu od tohto ustanovenia zmluvne odchýliť a členské štáty musia zabezpečiť jeho dodržiavanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júna 2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, bod 55).

40 V treťom rade, ako to generálny advokát uvádza v bode 53 svojich návrhov, samotné znenie článku 5 ods. 1 smernice 1999/44 umožňuje dospieť k záveru o neexistencii väzby medzi dobou trvania lehoty zodpovednosti predávajúceho a prípadnej premlčacej lehoty. Článok 5 ods. 1 druhá veta tejto smernice totiž neodkazuje na prvú vetu tohto ustanovenia. Uvedené ustanovenie tak na rozdiel od toho, čo tvrdí najmä belgická vláda vo svojich písomných pripomienkach, neviaže dobu trvania prípadnej premlčacej lehoty na dobu trvania lehoty zodpovednosti predávajúceho.

41 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba konštatovať, že na jednej strane premlčacia lehota v minimálnej dĺžke dva roky od dodania tovaru predstavuje významný prvok ochrany spotrebiteľov zaručenej smernicou 1999/44, a že na druhej strane trvanie tejto lehoty nezávisí od doby trvania lehoty zodpovednosti predávajúceho.

42 V štvrtom rade treba povedať, že článok 7 ods. 1 druhý pododsek uvedenej smernice, podľa ktorého majú členské štáty v prípade použitého tovaru možnosť stanoviť, že predávajúci a spotrebiteľ sa môžu dohodnúť na kratšej lehote zodpovednosti predávajúceho, než je lehota stanovená v článku 5 ods. 1 tej istej smernice, pričom táto lehota nemôže byť kratšia ako jeden rok, neodôvodňuje odlišný výklad.

43 V tejto súvislosti treba uviesť, po prvé, že článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 1999/44 sa netýka premlčacej lehoty, ale výlučne lehoty zodpovednosti predávajúceho, ktorá sa uvádza v článku 5 ods. 1 prvej vete tejto smernice. Rôzne jazykové znenia uvedenej smernice, a najmä španielske, anglické, francúzske a talianske znenie sa totiž v článku 7 ods. 1 druhom pododseku tejto smernice odvolávajú na „zodpovednosť predávajúceho“.

44 Okrem toho je článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 1999/44 v nemeckom znení v tejto súvislosti ešte explicitnejší. Zatiaľ čo v prípade použitého tovaru toto ustanovenie vo svojej prvej vete stanovuje možnosť skrátiť obdobie, počas ktorého je predávajúci zodpovedný podľa článku 5 ods. 1 tejto smernice („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen“), v jeho druhej vete sa spresňuje, že táto možnosť sa týka lehoty zodpovednosti predávajúceho („diese kürzere Haftungsdauer“).

45 Okrem toho tento výklad potvrdzuje odôvodnenie 16 uvedenej smernice tým, že uvádza, že v prípade použitého tovaru členské štáty môžu umožniť, aby zmluvné strany dohodli kratšiu „lehotu zodpovednosti“.

46 Po druhé treba pripomenúť, že, ako sa už spresnilo v bode 39 tohto rozsudku, lehota zodpovednosti predávajúceho v trvaní dvoch rokov od dodania tovaru, ako sa uvádza v článku 5 ods. 1 prvej vete smernice 1999/44, je kogentnou lehotou, od ktorej sa zmluvné strany v zásade nemôžu odchýliť. Rovnako, ako to uvádza generálny advokát v bodoch 74 a 75 svojich návrhov, článok 7 ods. 1 druhý pododsek tejto smernice, ktorý členským štátom umožňuje stanoviť, že zmluvné strany si môžu v prípade použitého tovaru dohodnúť kratšiu lehotu zodpovednosti predávajúceho v minimálnej lehote jeden rok, je ustanovením výnimočnej povahy, ktoré treba vykladať reštriktívne (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, bod 26 a citovaná judikatúra).

47 Možnosť členských štátov stanoviť, že zmluvné strany si môžu v prípade použitého tovaru skrátiť dĺžku trvania lehoty zodpovednosti predávajúceho na jeden rok od dodania tovaru, tak členským štátom nemôže umožňovať, aby zmluvným stranám dali možnosť skrátiť aj dĺžku premlčacej lehoty uvedenú v článku 5 ods. 1 druhej vete uvedenej smernice.

48 V poslednom rade treba pripomenúť, že členské štáty musia dodržiavať minimálnu úroveň ochrany stanovenú v smernici 1999/44. Aj keď členské štáty môžu v súlade s článkom 8 ods. 2 tejto smernice v spojení s jej odôvodnením 24 v oblasti pôsobnosti tejto smernice prijať alebo ponechať v platnosti prísnejšie ustanovenia na účely zabezpečenia ešte vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa, naproti tomu nemôžu poškodzovať záruky stanovené normotvorcom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. apríla 2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, bod 36).

49 Taký vnútroštátny právny predpis, akým je právny predpis vo veci samej, ktorý umožňuje skrátenie lehoty zodpovednosti predávajúceho na jeden rok a z ktorého vyplýva skrátenie premlčacej lehoty, ktorú má spotrebiteľ, vedie k zníženiu úrovne ochrany spotrebiteľa a poškodzuje záruky, ktoré má spotrebiteľ v súlade so smernicou 1999/44. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 93 svojich

návrhov, spotrebiteľ by tak bol zbavený všetkých právnych prostriedkov pred uplynutím dvoch rokov od dodania tovaru, čo predstavuje obdobie, ktoré je mu zaručené podľa článku 5 ods. 1 druhej vety tejto smernice.

50 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 1 a článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 1999/44 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnemu predpisu členského štátu, ktorý umožňuje, aby bola premlčacia lehota na uplatnenie nároku spotrebiteľa kratšia ako dva roky odo dňa dodania tovaru, ak uvedený členský štát využil možnosť uvedenú v druhom z týchto ustanovení tejto smernice a predávajúci a kupujúci sa v prípade dotknutého použitého tovaru dohodli na lehote zodpovednosti predávajúceho kratšej ako dva roky, a to jeden rok.

O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 5 ods. 1 a článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnemu predpisu členského štátu, ktorý umožňuje, aby bola premlčacia lehota na uplatnenie nároku spotrebiteľa kratšia ako dva roky odo dňa dodania tovaru, ak uvedený členský štát využil možnosť uvedenú v druhom z týchto ustanovení tejto smernice a predávajúci a kupujúci sa v prípade dotknutého použitého tovaru dohodli na lehote zodpovednosti predávajúceho kratšej ako dva roky, a to jeden rok.

Podpisy